

TER-NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft:

- **Ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft diverse bepalingen over energie**
- **Definitieve goedkeuring na adviesvraag aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State**

I. INLEIDING

De Vlaamse Regering hechtte in vergadering van 20 juli 2018 haar principiële goedkeuring¹ aan het “ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft diverse bepalingen over energie”, en gelastte de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, om het advies in te winnen van de Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG), de Milieu- en Natuurraad Vlaanderen (Minaraad) en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), met het verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen.

Door middel van het voorliggende ontwerp van verzamelbesluit worden immers wijzigingen aangebracht aan verschillende titels van het Energiebesluit van 19 november 2010. Deze wijzigingen hebben onder andere betrekking op een aantal aanpassingen aan de REG-premies; een aantal aanpassingen aan de energieprestatieregelgeving; een aantal beperkte aanpassingen aan de regels m.b.t. de energieleningen; het invoeren van een energieprestatiecertificaat voor kleine niet-residentiële gebouwen en een energieprestatiecertificaat gemeenschappelijke delen, en een aanpassing aan het energieprestatiecertificaat publieke gebouwen; de problematiek van het voorafgaandelijk voorleggen van reglementaire ministeriële besluiten aan de Vlaamse Regering; aanpassingen met betrekking tot het verkrijgen van groenestroomcertificaten en warmtekrachtcertificaten; een aanpassing aangaande de elektrische referentierendementen bij de berekening van warmtekrachtcertificaten; aanpassingen aan de premiereregeling voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties tot en met 10 kW_e; en tot slot een aantal bepalingen van eerder juridisch-technische aard.

Bij schrijven d.d. 27 augustus 2018 liet de Minaraad weten over het ontwerpbesluit geen advies te verlenen. De SERV gaf haar non-advies op 9 september 2018. De SERV stelde dat de sociale partners een aantal van de voorgestelde wijzigingen verwelkomen, maar dat de SERV geen advies zal verstrekken aangezien de adviesraad wenste prioriteit te verlenen aan andere adviesdossiers.

De VREG gaf haar advies op 31 augustus 2018.

¹ VR 2018 2007 DOC.0846/ITER

De Vlaamse Regering hechtte vervolgens in vergadering van 28 september 2018 haar tweede principiële goedkeuring² aan het “ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft diverse bepalingen over energie”, en gelastte de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, om het advies in te winnen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

II. ADVIES VAN DE AFDELING WETGEVING VAN DE RAAD VAN STATE

De afdeling Wetgeving van de Raad van State verstrekke aangaande dit ontwerpbesluit op 31 oktober 2018 haar advies nr. 64.343/3. In haar advies maakte de Raad van State de hierna volgende opmerkingen:

- Het ontworpen artikel 3.2.14, derde lid, van het Energiebesluit van 19 november 2010 (artikel 7 van het ontwerp) geldt “in afwijking van het eerste en tweede lid”. Het eerste en tweede lid hebben volgens de Raad echter betrekking op gevallen waarin de VREG ambtshalve de leveringsvergunning opheft, terwijl de ontworpen bepaling betrekking heeft op de situatie waar de leveringsvergunning wordt opgeheven op verzoek van de leverancier. De voormelde zinsnede kan volgens de Raad dan ook beter worden weggelaten. Aan dit advies wordt gevolg gegeven.
- De Raad stelt vast dat artikel 7.1.4/1, § 1, tweede lid, tweede zin, van het Energiedecreet van 8 mei 2009 weliswaar rechtsgrond biedt voor de aanpassing van de omschrijving van de representatieve projectcategorieën, doch niet voor de volledige uitsluiting van de steun onder de vorm van groenestroomcertificaten, aangezien productie-installaties principieel in aanmerking komen voor groenestroomcertificaten.

Dit advies kan niet worden gevolgd. De Raad interpreteert immers artikel 7.1.4/1, § 1, eerste lid, van het Energiedecreet, dat stipuleert dat de Vlaamse Regering de verschillende categorieën bepaalt waarvoor een onrendabele top wordt berekend, onnodig strikt, en dan nog op een wijze die manifest strijdig is met de ratio legis. Voormeld artikel werd immers door het decreet van 17 februari 2017 houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de energieprestaties van gebouwen net op dit punt gewijzigd, waarbij in de memorie³ de volgende duidelijke toelichting werd opgenomen:

“Deze wijziging betreft een verduidelijking van het principe van de berekening van de onrendabele top. Er is immers tussen de Vlaamse overheid en bepaalde projectpromotoren een juridische discussie ontstaan met betrekking tot de draagwijdte van de in artikel 7.1.4/1, § 1, tweede lid, van het Energiedecreet vervatte delegatie aan de Vlaamse Regering om de representatieve en de specifieke projectcategorieën vast te leggen. De discussie betreft of die indeling volledig dekkend moet zijn of dat de Vlaamse Regering een beleidskeuze heeft en bepaalde technologieën buiten beschouwing kan laten of kan beslissen deze categorieën te beperken tot een bepaald vermogen.

Het is echter nooit de bedoeling geweest dat voor iedere technologie of voor elk vermogenstype door de Vlaamse Regering verplicht een onrendabele top moet worden berekend en een bandingfactor moet worden toegekend. Dit zou immers betekenen dat niet alleen voor eerder marginale technologieën een bandingfactor moet worden berekend, bijvoorbeeld golfslag en getijdenenergie, maar ook dat technologieën die men maatschappelijk niet gewenst vindt, moeten worden ondersteund.

² VR 2018 2007 DOC.0846/ITER

³ Parl. St. VI.Parl. 2016-2017, nr. 966/1, p. 13-14.

Dat dit niet de bedoeling van de decreetgever was, vloeit onder andere voort uit de toelichting bij het decreet van 13 juli 2012:

“Voor elke technologie die het beleid wil ondersteunen, wordt jaarlijks een steunpad voor een periode van drie jaar geraamd op basis van de onrendabele toppen, waarbij gebruik wordt gemaakt van het geoptimaliseerde OT-model zodat de vooropgestelde steun zo dicht mogelijk aansluit bij de verwachte evoluties van de technologieparameters.” (Parl.St. VI.Parl. 2011-12, nr. 1639/1, pagina 8).

Hieruit blijkt duidelijk dat het nooit de bedoeling geweest is van de indieners van het voorstel van decreet dat aanleiding gaf tot het decreet van 13 juli 2012 dat alle installaties of alle hernieuwbare energie-technologieën verplicht binnen een van deze twee opdelingen (representatief en niet-representatief) moeten vallen, en dat die opdeling ‘dekkend’ moet zijn, maar dat de Vlaamse Regering duidelijk een beleidskeuze kan maken met betrekking tot welke technologieën ze überhaupt wenst te ondersteunen middels de berekening van een onrendabele top en de toekenning van een bandingfactor. Teneinde blijvende discussie hierover te vermijden, wordt voorgesteld om aan artikel 7.1.4/1, §1, eerste lid, van het Energiedecreet de zin “De Vlaamse Regering bepaalt in dit kader de verschillende categorieën waarvoor een onrendabele top wordt berekend en houdt daarbij minstens rekening met de gehanteerde technologievorm, de vermogensklasse en de gebruikte brandstof.” toe te voegen.

- De Raad merkt op dat wat de premie voor de plaatsing van warmte-krachtinstallaties met een bruto nominaal vermogen tot 10 kWe betreft het inderdaad plausibel is om dit premiestelsel - gelet op de beperkte hoogte van de premiebedragen - onder het toepassingsgebied van de *de-minimis*verordening⁴ te brengen. De Raad merkt hierbij echter op dat als geen beroep meer wordt gedaan op de algemene groepsvrijstellingsverordening⁵, een nieuwe verantwoording moet kunnen worden gegeven voor de gedifferentieerde steunpercentages.

Het onderscheid tussen grote, middelgrote en kleine ondernemingen, waarnaar de Raad alludeert, is op zich ook een objectief criterium. Dit onderscheid naar premiehoogte is gebaseerd op het feit dat de steun voor kleine ondernemingen, verenigingen en particulieren van doorslaggevend belang is om tot de investering over te gaan, dan de steun voor grote ondernemingen, waardoor het gerechtvaardigd is om die personen een iets grotere premie te verlenen.

- De Raad merkt op dat sinds de Zesde Staatshervorming de gewesten bevoegd zijn voor de vestigingsvoorwaarden (artikel 6, §1, VI, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980). Waar het Vlaamse Gewest voordien slechts specifieke of aanvullende voorwaarden kon opleggen aan de aannemers en installateurs van bepaalde energie-installaties, is het voortaan mogelijk om te bepalen dat de aannemers en installateurs bedoeld in artikel 8.5.1 van het Energiebesluit van 19 november 2010 niet langer moeten voldoen aan de algemene eisen voor aannemers zoals vervat in het koninklijk besluit van 29 januari 2007 ‘betreffende de beroepsbekwaamheid voor de uitoefening van zelfstandige activiteiten van het bouwvak en van de elektrotechniek, alsook van de algemene aanneming’, met het oog op het verkrijgen van hun certificaat van beroepsbekwaamheid. Dat neemt niet weg dat de betrokkenen nog steeds aan de voorwaarden bepaald in het voormelde koninklijk besluit moeten voldoen indien ze naast hun certificaat van bekwaamheid als aannemer of installateur in de zin van artikel 8.5.1 van het Energiebesluit van 19 november 2010, ook de beroepsbekwaamheid voor de elektrotechnische activiteiten of voor de algemene aannemingsactiviteiten willen blijven behouden.

⁴ Verordening (EU) nr. 1407/2013 van de Commissie van 18 december 2013 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de-minimissteun’.

⁵ Verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’.

De bepalingen uit titel VIII, hoofdstuk V van het Energiebesluit van 19 november 2010 hebben niet de bedoeling om vestigings- of erkenningsvoorwaarden voor aannemers en installateurs van bepaalde energie-installaties vast te leggen. Het betreft enkel een aanpassing van de omzetting van artikel 14, lid 3 van de richtlijn 2009/28/EG⁶ met betrekking tot het vaststellen van een vrijwillige certificering als keurmerk, en deze regels zijn geen voorwaarden waaraan men moet voldoen om het beroep uit te oefenen. Inhoudelijke voorwaarden zoals aparte beroepskwalificaties blijven hierbij onverlet. Hierbij kan overigens worden meegegeven dat in vergadering van 19 oktober 2018 de Vlaamse Regering recent definitief besliste tot de opheffing van het voormelde Koninklijk Besluit van 29 januari 2007, waardoor de opmerking van de Raad eigenlijk zonder voorwerp is.

- De Raad herhaalt opnieuw haar algemeen standpunt met betrekking tot het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Europese en Belgische rechtsregels wordt verwezen.

Het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Europese en Belgische rechtsregels wordt verwezen, zou volgens het standpunt van de Raad in haar algemene adviespraktijk op een horizontale manier moeten worden onderzocht en opgelost. Mochten er voor het oplossen hiervan bijzondere redenen zijn om bij bijzondere wet af te wijken van de gebruikelijke bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, dan zal erop moeten worden toegezien dat deze bekendmaking beantwoordt aan de essentiële randvoorwaarden op het gebied van toegankelijkheid en kenbaarheid van een officiële bekendmaking. Essentieel hierbij is de beschikbaarheid van een Nederlandse versie van de betrokken normen. Daarnaast mag, indien voor het consulteren van de voornoemde normen een vergoeding wordt gevraagd, het bedrag ervan de toegankelijkheid van die normen niet op onevenredige wijze belemmeren. Zolang er geen dergelijke wettelijke regeling is tot stand gekomen, wordt volgens de Raad in de ontworpen regeling gerefereerd aan normen die niet overeenkomstig artikel 190 van de Grondwet zijn bekendgemaakt en die bijgevolg niet tegenwerpbaar zijn aan iedereen. Onder die omstandigheden lijkt het de Raad onvereenigbaar met artikel 190 van de Grondwet de betrokken norm niet kosteloos (of hoogstens tegen een redelijke kostprijs) ter beschikking te stellen van alle burgers in de Nederlandse taal op de daartoe geëigende manier, namelijk via bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

Dit is een algemeen bekend probleem dat buiten de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest valt. Normalisatie behoort immers conform de BWHI nog steeds tot de federale bevoegdheden. Artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht en artikel 2 van het KB van 25 oktober 2004⁷ stellen dat de Staat en de andere publiekrechtelijke personen aan de door het Bureau voor Normalisatie gepubliceerde normen kunnen refereren, in besluiten, verordeningen, administratieve handelingen en bestekken door een eenvoudige verwijzing naar het indicatief van deze normen. Het is dan ook in vele beleidsdomeinen, waaronder het energierecht, gebruikelijk om in de regelgeving verwijzingen naar de NBN-normen op te nemen ten einde aan deze normen een reglementaire draagwijdte te geven. De vraag kan gesteld worden in hoeverre die bepalingen op zich al voldoende uitvoering geven aan artikel 190 GW.

⁶ Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 'ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van Richtlijn 2001/77/EG en Richtlijn 2003/30/EG'.

⁷ Koninklijk besluit van 25 oktober 2004 betreffende de uitvoeringsmodaliteiten van de normalisatieprogramma's evenals de bekrachtiging of registratie van normen

De huidige praktijk – dat sommige NBN-normen conform het KB van 25 oktober 2004 vervolgens via koninklijk besluit worden bekrachtigd⁸ – lijkt echter niet langer te voldoen aan de vereisten die de Raad van State in haar adviespraktijk opsomt. Een dergelijke bekrachtiging houdt immers geen integrale bekendmaking in, waardoor het probleem van de kenbaarheid en tegenstelbaarheid zich blijft stellen.

Een oplossing voor dit probleem dient echter op het federale niveau te worden geboden. Het alternatief – dat in het kader van het legistische gebruik van een specifieke norm die norm telkens integraal wordt overgenomen in de sectorale regelgevingen die er gebruik van maken – is in de praktijk echter weinig werkbaar.

Uit de praktijk vloeit thans voort dat telkens wanneer de Raad een dergelijk advies verstrekt, er wordt gerepliceerd dat het onmogelijk en onwenselijk is om in het geheel van sectorale regelgeving die gebruikmaakt van normen ad hoc maatregelen te nemen om tegemoet te komen aan deze generieke opmerking van de Raad van State. De federale overheid zal daarom moeten worden gevraagd een horizontale oplossing voor deze problematiek uit te werken.⁹

In 2013 al kaartte de toenmalige Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, daarom bij wege van schrijven d.d. 16 oktober 2013 dit probleem al aan bij de toenmalig inhoudelijk bevoegde federale minister van economie. Via schrijven d.d. 3 februari 2014 repliceerde de bevoegde federale minister dat dit een kwestie betrof die een meer diepgaande reflectie verdient en dat daarom werd besloten om deze kwestie te laten behandelen op de volgende vergadering van de Hoge Raad voor Normalisatie, met het verzoek een uitvoerig gemotiveerd advies voor te bereiden. Op 21 november 2014 werd door de Hoge Raad¹⁰ een advies verstrekt. Los van de wenselijkheid van sommige van die voorstellen van de Hoge Raad, dient te worden vastgesteld dat tot op heden er vanwege de federale overheid echter nog geen maatregelen werden genomen om dit probleem ten gronde aan te pakken. Er wordt dan ook voorgesteld om gelet op het voorgaande de reglementaire verwijzingen naar normen in de gewestelijke regelgeving intact te laten.

- Tot slot maakte de Raad een aantal wetgevingstechnische opmerkingen waarmee bij de eindredactie van het ontwerpbesluit rekening werd gehouden.

III. WIJZIGINGEN AAN HET ONTWERPBESLUIT VAN DE VLAAMSE REGERING HOUDENDE WIJZIGING VAN HET ENERGIEBESLUIT VAN 19 NOVEMBER 2010, WAT BETREFT DIVERSE BEPALINGEN OVER ENERGIE

Aan het ontwerpbesluit werden de volgende wijzigingen aangebracht:

- In de aanhef wordt de verwijzing naar de aanmeldingsprocedure in het kader van richtlijn 2015/1535/EU¹¹ vermeld. Voorts wordt rekening gehouden met de wetgevingstechnische opmerkingen van de Raad van State met betrekking tot de aanhef, artikel 1, artikel 7 en artikel 15.

⁸ Zie bijv. het Koninklijk Besluit van 3 april 2013 houdende bekrachtiging van Belgische normen uitgewerkt door het Bureau voor Normalisatie (NBN), BS 12 april 2013.

⁹ Zie bijv. Parl. St. Vlaams Parlement (2013-2014) stuk 2291-1, p. 10.

¹⁰ http://economie.fgov.be/nl/binaries/Advies_11_Kenbaarheid_en_tegenstelbaarheid_Belgische_normen_tcm325-264563.pdf

¹¹ Richtlijn 2015/1535/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (PB 17 september 2015), voorheen was dit richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften, gewijzigd bij Richtlijn 98/48/EG en Richtlijn 2006/96/EG.

In tegenstelling tot wat de Raad stelt is het echter niet expliciet nodig om de verwijzingen naar de richtlijnen 2009/28/EG en 2010/31/EU¹² op te nemen in een apart artikel 1. Vooreerst bevat het artikel 1.1.2 van het Energiebesluit van 19 november 2010 op zich al een expliciete verwijzing naar die omgezette richtlijnen. Ten tweede kan dit, aangezien dit wijzigingen van een bestaande omzetting betreffen, evenzeer worden opgelost door een vermelding in de consideransen van het besluit.

- Artikel 25, 9° van het decreet van 16 november 2018 houdende diverse bepalingen inzake energie bepaalt dat voor alle lopende projecten en nieuwe projecten met een startdatum vanaf 1 augustus tot en met 31 december van het lopende kalenderjaar voor de productie van groene stroom of voor warmte-krachtkoppeling de onrendabele top zal worden geactualiseerd op basis van de tarieven van de vennootschapsbelasting. De inwerkingtreding van deze decreetsbepaling werd door de decreetgever gedelegeerd aan de Vlaamse Regering. Die inwerkingtreding wordt via artikel 71 & 72 op 1 januari 2019 geplaatst.

Tevens wordt het Energiebesluit van 19 november 2010 aangepast zodat het Vlaams Energieagentschap vanaf hun volgende rapport hieraan concreet uitvoering kan geven. Dit gaf aanleiding tot wijzigingen aan artikel 15, artikel 16, artikel 17, 9°, artikel 18, artikel 60, 3°, artikel 61, 2°, artikel 62, 4° & artikel 63.

- In artikel 17, 2° en artikel 62, 2°, dat respectievelijk artikel 6.2/1.7, §1 en bijlage III/3 van het Energiebesluit van 19 november 2010 aanpast, wordt aangaande de nieuwe projectspecifieke projectcategorie m.b.t. “nieuwe installaties met betrekking tot windenergie op land, met een bruto nominaal vermogen per turbine groter dan 10 kWe tot en met 4,5 MWe, en die injecteren in een directe lijn die de eigen site overschrijdt” de benedengrens aangepast naar 300 kWe. Dit gebeurt omdat via het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2018¹³ die grens bij representatieve categorieën en niet-representatieve categorieën (toen nog zonder directe lijnen) zal worden aangepast naar 300 kWe. Dergelijke installaties tot 300 kWe zullen immers naar de toekomst toe principieel worden uitgesloten van certificatensteun maar zullen kunnen genieten van een specifieke steunregeling voor kleine en middelgrote windturbines. Met deze wijziging wordt de eenheid van de regelgeving gegarandeerd en worden deze bepalingen in lijn gebracht met die eerdere beslissing van de Vlaamse Regering.
- Conform artikel 3.2.1, §3 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 beschikt de Vlaamse Regering over de kredieten van het Energiefonds voor de uitvoering van haar energiebeleid, in het bijzonder voor de financiering van de gewestelijke energieregulator, van de openbardienstverplichtingen inzake energie, voor haar sociaal energiebeleid, haar beleid inzake het rationeel energiegebruik, haar beleid inzake warmte-krachtkoppeling, haar beleid inzake de hernieuwbare energiebronnen alsmede voor de financiering van energiereguleerder kosten van de Vlaamse overheid. Heden worden deze middelen gebruikt voor de financiering van impulsprojecten (o.a. steunsystemen groene warmte, micro-WKK ...), de regulator en de aanpak van het historisch certificatenoverschot.

In de periode Q4 2017- Q3 2018 hebben de netbeheerders ongeveer €60 miljoen besteed aan de uitbetaling van energiepremies voor woningen. De netbeheerders zouden voor deze

¹² Richtlijn 2010/31/EU van het Europees Parlement en de Raad van 19 mei 2010 'betreffende de energieprestatie van gebouwen'.

¹³ Besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2018 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft de invoering van een steunregeling voor kleine en middelgrote windturbines (BS 18 september 2018, inwerkingtreding te bepalen door de minister)

uitgave deels kunnen worden gecompenseerd met middelen van de energieheffing. Deze vergoedingen zouden ook een positief effect hebben op het nettatarief. Dergelijke compensatievergoedingen aan de distributienetbeheerders werden in de vorige legislatuur al toegekend via de algemene uitgavenbegroting. Om eenzelfde compensatievergoeding mogelijk te maken met middelen van de energieheffing aanwezig in het Energiefonds, is een aanpassing van het Energiebesluit van 19 november 2010 nodig. Momenteel is in het Energiebesluit van 19 november 2010 voorzien dat dergelijke compensatie enkel kan via de algemene uitgavenbegroting, maar de middelen van de energieheffing maken deel uit van het Energiefonds. In het Energiebesluit van 19 november 2010 zou dus moeten worden opgenomen dat de compensaties kunnen worden gefinancierd via de algemene uitgavenbegroting en het Energiefonds. In het ontwerp van wijzigingsbesluit dat thans voorligt voor definitieve goedkeuring door de Vlaamse Regering, is overigens al principieel voorzien dat een dergelijke compensatie vanuit Energiefonds mogelijk is voor nieuwe premies (warmtepompboiler).

Via artikel 25 wordt artikel 6.4.1/12 van het Energiebesluit van 19 november 2010, dat de vergoedingsregeling bevat voor bepaalde REG-openbaredienstverplichtingen, daarom aangepast en in lijn gebracht met de voorwaarden uit het Besluit 2012/21/EU¹⁴ met betrekking tot staatsteun en DAEB. Het Besluit 2012/21/EU voorziet in een vrijstelling van de aanmeldingsplicht van staatsteun op voorwaarde dat de steun voldoet aan een reeks voorwaarden die teruggaan op het *Altmark-arrest*. Om van de vrijstellingsregeling, vervat in het Besluit 2012/21/EU, te kunnen genieten, mag de steun niet meer bedragen dan 15 miljoen per elektriciteitsdistributienetbeheerders per jaar. Om aan de voorwaarden van artikel 14 van het Besluit 2012/21/EU te voldoen moet in de regelgeving tevens de volgende zaken worden gespecificeerd:

- a) De inhoud en de duur van de openbaredienstverplichtingen (max. 10 jaar);
- b) De betrokken onderneming en het betrokken grondgebied. De betrokken ondernemingen moeten hierbij niet *nominatim* worden opgesomd, maar moeten wel direct identificeerbaar zijn: in casu zijn het de elektriciteitsdistributienetbeheerders die actief zijn op het grondgebied van het Vlaamse Gewest, en die daartoe conform artikel 4.1.1 van het Energiedecreet door de VREG zijn aangeduid voor een welbepaald geografisch afgebakend gebied, waardoor volgens de adviespraktijk van de Raad van State aan die vereiste is voldaan.
- c) De aard van alle uitsluitende of bijzondere rechten die de onderneming door het toewijzende orgaan zijn verleend;
- d) Een beschrijving van het compensatiemechanisme en de parameters voor de berekening, monitoring en herziening van de compensatie;
- e) De regelingen om eventuele overcompensatie te vermijden en terug te vorderen;
- f) Een verwijzing naar het Besluit 2012/21/EU.

Tevens wordt via artikel 53 in artikel 11.1.3 van het Energiebesluit van 19 november 2010, dat het toezicht door het Vlaams Energieagentschap m.b.t. de REG-openbaredienstverplichtingen organiseert, een aantal beperkte aanpassingen doorgevoerd om in lijn te zijn met het voormelde Besluit 2012/21/EU. Tot slot wordt via artikel 64 de voor de verdeling van de middelen achterhaalde bijlage IV van het Energiebesluit van 19 november 2010 opgeheven.

- Sinds 2015 gelden er specifieke eisen voor ingrijpende energetische renovaties (IER). Het gaat om een renovatie (met bouwvergunning) waarbij minstens de opwekker voor

¹⁴ Besluit 2012/21/EU van de Europese Commissie van 20 december 2011 betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen

verwarming en/of koeling volledig vervangen wordt én minstens 75% van de buitenschil wordt (na)geïsoleerd. Momenteel is de E-peileis voor de ingrijpende energetische renovatie van een EPW-eenheid nog altijd E90. Via artikel 42 wordt artikel 9.1.17, §1 van het Energiebesluit van 19 november 2010 aangepast en wordt daardoor een eerste uitvoering gegeven aan de bepaling uit het ontwerp Vlaams Energieplan voor de periode 2021-2030, waarbij de E-peileis voor EPW-eenheden bij een ingrijpende energetische renovatie wordt verstrengd (E70 in 2020).

- In artikel 46 wordt in het ontworpen artikel 9.2.5/1, §1, tweede lid van het Energiebesluit van 19 november 2010 aangaande de gevallen waarin het energieprestatiecertificaat gemeenschappelijke delen bij tussentijdse werken automatisch vervroegd komt te vervallen punt 1° - met betrekking tot het geval waarbij het gebouw een ingrijpende energetische renovatie (IER) ondergaat - geschrapt. Dit betreft een vereenvoudiging zonder inhoudelijke consequenties. Deze vermelding is immers onnodig omdat men nooit een IER kan hebben zonder dat tegelijk ook al aan de voorwaarden uit punt 2° (minstens 15 procent van de schildelen van het gebouw worden vervangen, bij- of nageïsoleerd) en/of punt 3° (de technische installaties van het gebouw worden vervangen) is voldaan, waardoor punt 1° dus sowieso overbodig is. Tevens zijn de voorwaarden aangaande een IER enkel van toepassing op individuele gebouweenheden en niet voor het volledige gebouw, zodat dit in de praktijk ook niet werkbaar zou zijn.
- In artikel 69 worden nog een aantal wijzigingen aangebracht met betrekking tot de vereiste niet-residentiële ventilatiedebieten in het kader van de energieprestatieregelgeving.

Aangezien het voor de softwareontwikkelaar niet mogelijk is om tegen 1 januari 2019 nog de vereiste softwareaanpassingen door te voeren, wordt de inwerkingtreding van deze bijkomende aanpassingen (art. 69, 2°) geplaatst op 1 juli 2019. De reeds eerder door de Regering besliste aanpassingen, die ondertussen in volgende softwarerelease zijn verwerkt, behouden hun originele inwerkingtreding op 1 januari 2019.

- Tot slot worden een aantal kleine technische correcties (correctie verwijzingen) aangebracht aan de inwerkingtredingsbepaling.

IV. AANMELDING BIJ DE EUROPESE COMMISSIE IN HET KADER VAN RICHTLIJN 2015/1535/EU

Richtlijn 2015/1535/EU, bepaalt dat de lidstaten de Europese Commissie onverwijld ieder ontwerp voor een technisch voorschrift meedelen, tenzij het een integrale omzetting van een internationale of Europese norm betreft, in welk geval louter met een mededeling van de betrokken norm kan worden volstaan. De lidstaten geven de Europese Commissie tevens kennis van de redenen waarom de vaststelling van dit technisch voorschrift nodig is, tenzij die redenen reeds uit het ontwerp zelf blijken. In voorkomend geval delen de lidstaten tegelijkertijd de tekst mee, tenzij deze reeds in samenhang met een eerdere mededeling is doorgegeven, van de in hoofdzaak en rechtstreeks betrokken wettelijke en bestuursrechtelijke basisbepalingen, indien kennis van die tekst noodzakelijk is om de reikwijdte van het ontwerp van het technische voorschrift te kunnen beoordelen.

Het oorspronkelijke besluit van de Vlaamse Regering van 11 maart 2005, evenals latere wijzigingen aan de berekeningsmethodiek, werden in overeenstemming met de toen geldende bepalingen bij de Europese Commissie aangemeld. Aangezien het voorliggende ontwerp van besluit voorziet in de wijziging en vervanging van bijlagen, waarbij aanpassingen aan de berekeningsmethode wordt

voorzien, moeten deze ontwerpen overeenkomstig de richtlijn bij de Europese Commissie worden aangemeld.

De lidstaten stellen de goedkeuring uit van een ontwerp voor een technisch voorschrift voor de duur van drie maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de Europese Commissie de mededeling ontvangt. Dit weerhoudt de lidstaten er evenwel niet van andere interne procedurestappen die in het kader van de regelgevingsprocedure moeten worden gevolgd (bijv. adviezen van de strategische adviesraden en afdeling wetgeving van de Raad van State), te laten plaatsvinden.

De voormelde wachtermijn verstreek op 5 november 2018.

V. MEDEDELINGSVERPLICHTINGEN IN HET KADER VAN HET BETER BESTUURLIJK BELEID

Artikel 6, §4 van het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003 bepaalt dat de Vlaamse Regering het oprichtingsbesluit van een intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid, evenals elke wijziging, opheffing of intrekking ervan, binnen de dertig dagen meedeelt aan het Vlaams Parlement. De Vlaamse Regering maakt een afschrift van dit besluit over aan het Rekenhof.

Artikel 2 tot en met 5 van het ontwerpbesluit wijzigen de bepalingen van titel II van het Energiebesluit van 19 november 2010 aangaande de oprichting en werking van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid "Vlaams Energieagentschap", o.a. wat betreft het ondernemingsplan. Het desbetreffende besluit dient dan ook conform het voormelde artikel 6, §4 aan het Vlaams Parlement en het Rekenhof worden medegedeeld.

VI. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE BEGROTING VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er werden aan het ontwerp van besluit één wijziging aangebracht die een impact heeft op de begroting van Vlaamse overheid (zie supra punt III, vierde streepje)..

VII. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE LOKALE BESTUREN

Er werden aan het ontwerp van besluit geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op de lokale besturen.

VIII. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP HET PERSONEELSBESTAND EN DE PERSONEELSBUDGETTEN VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er werden aan het ontwerp van besluit geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op het personeelskader en de personeelsbudgetten van de Vlaamse overheid.

IX. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1. haar definitieve goedkeuring te hechten aan het als bijlage 1 opgenomen ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft diverse bepalingen over energie.

2. de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, ermee te gelasten binnen de dertig dagen een afschrift van het besluit, zoals gevoegd als bijlage 1, mede te delen aan het Vlaams Parlement en het Rekenhof.

Bart TOMMELEIN
Viceminister-president van de Vlaamse Regering
Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie

Bijlagen:

1. het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft diverse bepalingen over energie;
2. het advies van de Raad van State nr. 64.343/3 van 31 oktober 2018.